

London – ahogy én láttam

Be kell vallanom, hogy sosem hittem a városi legendában, hogy a 18. születésnapunk életünk egyik legnagyobb eseménye, amikor bármi megtörténhet, és hogy az akkori élményeinket az unokáinknak is meséljük majd. Azt is be kell vallanom, hogy tévedtem. (Nem először.)

A szüleim ajándéka messze felülmúlta minden elképzelésemet, mivel az egyik régi álmomat váltották valóra: szerveztek nekem egy utat Londonba. Nem is kell mondanom, milyen izgatottan vártam az utazást, és mire felocsúdtam, már az ülésem karfáját szorongatva repültem november közepén a szigetország felé.

Bár már meglehetősen késő volt, tisztán emlékszem az első benyomásomra, ahogy kissé szorongva beültem Angliában az autóba – szerencsére volt annyi lélekjelenlétem, hogy nem a vezetőülésre ültem, bár ez kisebb csodának számít -, és a friss jogosítvány minden szorongásával figyeltem, ahogy a megszokott bal oldal helyett a jobb oldalon suhantak el ijesztő sebességgel az autók. Persze a környezet gyorsan elterelte a figyelmemet erről az apró kényelmetlenségről, hiszen az apró falukon áthajtva megcsodálhattam az angol építészet tipikus remekeit, a teljesen ugyanolyan sorházakat, amik szinte mesebeli hangulatot árasztottak. (Édesanyám, aki elkísért engem erre az útra, mézeskalács házikóknak nevezte őket.)

Nemsokára közelebből is szemügyre vehettem az egyik épületet, mivel egy családi ház egyik kiadó szobájában volt a szállásunk, ami azt jelentette, hogy amellet, hogy a programunk teljesen kötetlen volt, mindent, az étkezéstől a közlekedésig nekünk magunknak kellett megoldanunk. De ezt egyáltalán nem bántam, hiszen így sokkal jobban bepillantást nyerhettünk az angolok mindennapi életébe. Velük utaztunk a metróra, ugyanott vásároltunk, és nem csak egy turistabusz tetejéről figyeltük szájtátva a várost.

Előre megterveztük, hogy mit csinálunk majd másnap, és nem tartott vissza minket semmi sem. (Pedig az időjárás megpróbálta: a napsütéstől az esőn keresztül a hóesésig mindent megtapasztaltunk.) A három hihetetlen nap nagy részét kint töltöttük az utcán, a látványosságokat csodálva, vagy egy templomban, múzeumban ámuldoztunk annak szépségein.

Az első nap egy nagy sétát tettünk a Trafalgar tértől a Green Parkba és persze a Buckingham palotához, ahol csodával határos módon (ha eposzt írnék, valószínűleg ez lenne a „deus ex machina”, vagyis az isteni közbelépés), éppen őrsváltás volt. Leginkább az lepett meg, hogy az őszi időpont ellenére rengeteg turista volt. Aztán átsétáltunk a St. James Parkon a Parlamentig és a Big Benig. Mellettük ott volt a Westminster- apátság, amit az igen hasznos hangos sétáló útmutatók segítségével néztünk meg. (Bár elég furcsán nézett ki, ahogy mindenki egy telefonszerű tárgyat a füléhez szorítva járkált az apátságban..)Aztán átmentünk a túlpartra, és felültünk a London Eye-ra. A kilátás lélegzetelállító, a sötétedésben kigyúló fények pedig különösen gyönyörűek voltak. Nem is kell mondanom, hogy számtalan videofelvételt és fényképet készítettünk.

Hasonló kilátás fogadott minket másnap a Szt. Pál- székesegyház tetején is, de valahogy a zárt kapszulák kényelmét egy kicsit jobban értékeltem, mint a jeges szelet, ami gyorsan menekülésre készítette a reszkető turistákat. Itt kell leírnom az egyik legbosszantóbb, mégis leginkább vicces élményemet Angliával kapcsolatban. Az igen jó köztisztaság ellenére egyszerűen képtelenek voltunk egy kukát találni, akárhol kerestük. Aztán felmentünk a székesegyház tetejére, és láss csodát, kétméterenként kukákba botlottunk!. Azért azt megnéztem volna, hogy cipelik le a szemetet azokon a rendkívül szűk és keskeny lépcsőkön, amik felvezettek.

Aztán átmentünk a Towerbe, ahol a helyi idegenvezetők, az úgynevezett „beefeater”-ök beszámolóit hallgatva rengeteg érdekes dolgot tudtunk meg, főleg VIII. Henrikéről, hiszen ő

előszeretettel használta ki a Tower nyújtotta lehetőségeket (vagyis nem kevés embert fejeztetett le itt). Az eredeti angol koronázási ékszereket is megnézhattuk, amik szemkápráztatóak voltak, mind egyedi és különleges. (Meg persze ott voltak azok a hatalmas gyémántok, a Koh-i-nor, az Afrika Csillaga...). Sajnos nem sikerült mindent megnéznünk, de záróra után még sétáltunk egyet a Temze másik partján, mielőtt visszamentünk a szállásra.

Az utolsó napot Madame Tussauds panoptikumában kezdtük, ahol nem egyszer azon kaptam magam, hogy megtapogatom a bábukat, hogy megbizonyosodjam róla, tényleg nem egy élő ember állt meg viccből a viaszbábuk között. Arról nem is beszélve, hogy mennyi híres emberrel lett fotóm!

Ezután a British Múzeum megtekintése következett, aminek már az épülete is elég ahhoz, hogy ámulatba ejtse az embert. Természetesen a kiállított műkincseknek csak töredékét tudtuk megnézni, de így is olyan egyedülálló dolgokat láttunk, mint a Rosetti-kő vagy az „Egyiptomi túlvilági élet” kiállítás valódi múmiákkal.

Mindezektől zsongó fejjel és kissé kábultan indultunk neki az Oxford street nyüzsgésének. Azt hiszem, az életformát tekintve ez és a metró tette rám a legnagyobb hatást. Itt ütközött ki, hogy mennyi ember és mennyi kultúra él együtt ebben a városban. Lenyűgözött a színes forgatag, a boltok, a tömeg, ami máskor zavar...

Egyszerűen a hatalmába kerített az az érzés, ami körülengi Londont. Éppen ezért volt nagyon nehéz másnap otthagynom mindezt. De nem aggódom. Biztos vagyok benne, hogy nem ez volt az utolsó alkalom, amikor az angol főváros utcáit koptattam. Hamarosan visszatérek!

Kathi Livia 12. C

Ady Endre Gimnázium

Felkészítő tanár: Kluka Hajnalka